

## EDEBİYAT &gt;&gt;&gt;



"Kalpten Seven İnsanlar"  
Müge İplikçi  
Can Yayınları  
Fiyat: 21 TL  
Öykü

## Müge İplikçi'den kafası karışıklara öyküler

**DİLEK ATLI**  
dilekatti@gmail.com

**M**üge İplikçi'nin raflarda tazecek yerini alan öykü kitabı "Kalpten Seven İnsanlar", "Artık Yıl" adlı öyküyle başlıyor ve okura çıkacağı maceraya hazırlıklı olma çağrısı yapıyor. Korkut ve Neyyir, kitabın 14 öyküsünde de başka başka karakterler olarak karşımıza çıkıyor. Öyle ki bir öyküde Neyyir, Korkut'un taktığı gözlük olurken bir başka öyküdeyse Korkut, Neyyir için farklı bir yan karakter olabiliyor. Elbetteki öykülerin içinde Korkutlar ve Neyyirler, büründükleri tüm karakterlerle okura aslında önemli bir şey anlatmaya çalışıyor: "Kalpten sevmeyi deneyin!" İstanbul'da, Covid-19 salgını nedeniyle herkesin evlerinde kalarak kendisiyle mecburi bir yüzleşmeye girdiği zamanlarda kaleme aldığı öykülerini "Kalpten Seven İnsanlar" kitabında toplayarak okurlarını sevindiren Müge İplikçi; nefret kadar sevgiyi, kaygı duymak kadar umut etmeyi, kafası karışmak kadar netliği kendimizde aramayı hatırlatıyor. Öyküleriyle okurlarını kaybedişler meydanına davet ediyor ve tam da o meydana fark etmeleri gerekenleri göstermeye çalışıyor.

**İlk öyküdeki gibi insan gerçekten de bir dilek ağacı olarak yaratılmış olsaydı Korkutlar ve Neyyirler, başka başka karakterler olsalar da ortak dilekleri ne olurdu?**

Kitabın özeli için kısaca şöyle söyleyebilirim: Nihai anlamda herkes mutlu olmak istiyor! Ancak bunu bir reçete gibi de istiyor. Böyle bir reçete yok oysa! Bu kitabı biraz da bu yüzden yazdım... Aranan bir reçete varsa o da kendimiz demek için. Aktif bir umuttan bahsettiğimi de ifade etmeliyim. Elbette edebiyatın çetrefil yollarında gezinirken farklı zamanlarda farklı biçimlerde söylemeye çalıştım bunu. Dilek ağacı olma şansı, dilek ağacı olma riskini göze almakla ilgili kanımca. Ötesi haybeye diyebileceğim bir 'dilek tutma dünyası' oluyor. Kitabımın yorgun kahramanlarının telef olduğu nokta da biraz burası sanki. Korkut ve Neyyir bu birbirine 'bakan' anlatının olmazsa olmazları. Bu anlatıları birleştiren en önemli payda sev-

Roman ve öyküleri kadar çocuk kitaplarıyla da geniş bir okur kitlesini kucaklayan Müge İplikçi, 2020'nin çetrefilli günlerinde kaleme aldığı öykülerini bir araya getirerek adeta kafası karışık okurlarına mutluluğun 'olmayan' reçetesini sunuyor ve şöyle diyor: "Ne arıyorsanız, o kendinizde mevcut. Kalpten sevmekten ve umut etmekten vazgeçmeyin!"

gi aslında. Aranan, bulunamayan, eksik kalan, eksik bırakılan, yok sayılan, heba edilen, öfke ve nefretle yer değiştiren sevgi.

**"Majuro'ya Selam Söyle" öyküsünde cep telefonun yarattığı kafa karışıklığının, realiteden uzaklaşmanın, örneğin bir kadın cinayetini yabancılaşmanın altı çiziliyor...**

"Majuro'ya Selam Söyle", kitaptaki birçok öykü gibi ileriki bir zamanda beni romana taşıyacak bir dinamizme sahip. O öyküyü ilk defa yazdıktan sonra çok değiştirdim. Olayın bir motor-da, Boğaz'ın ortasında yaşanıyor olması bana bir sürü kapı açtı (ilerisi için). Bir kadın cinayetini devreye sokmam ise dramatik yanı biraz güçlendirmek içindi. Orada insanların cep telefonlarıyla kurdukları bağı, yaşamın en mucizevi coğrafyasında ilerlerken nasıl heba ettiklerini anlatmaksa başka bir keyif verdi bana. Dünyayı taşıyan bir suyun üzerinde yenilen tostlar ve içilen çayların hayatımıza kattığı ve eksik bıraktıklarını düşünerek bu anlatıyı bir öykü olarak bıraktım -şimdilik... Sanal gerçeklikle 'acilen' bir bağ kurma ihtiyacı da o zaman devreye

FOTOĞRAF: SERVET DİLBER





İplikçi, öykülerinde sessiz dünyalarla çevrili yaşamlara hiçbir dilek taşının ses veremeyeceğini söylüyor.

girdi. Bir yabancılaşmayı anlatmam gerekiyordu -bu formatta. Dediğim gibi daha katmanlara dalarak anlatmak istediğim bir kurgu bu. Şimdilik böyle bıraktım...

**Korkut'un çocukluk travmasına (annesinin bıçaklanması) tanıklık ediyoruz "Gerçeğe Gözlük" adlı öyküde. Bu nedenle bir kadın daha ölmesin diye savaş veriyor Korkut. Öyküdeki vurguyu özetler misiniz?**

Korkut'un annesiyle kurduğu ya da kuramadığı bağ, bugün yaşadığımız kadın cinayetleri için önemli ipuçları veriyor bana. Ayrıca o öyküde sadece anne yok. Korkut'un babası da var. Bir türlü iletişimde olamadığı, keskin virajlarda hep yitirmek durumunda kaldığı babası. Kadın cinayetlerindeki toplumsal ve siyasi boyut elbette çok önemli. Ancak ailenin bu savrulmada merkezde bir rol oynadığı da kesin. Korkut'un ileriki yaşlardaki savrulmalarını burada, bu biçimde yansıtmak istedim.

**Bugün çoğu insan, yaşadıkları ötekileştirmeden kaçınmak için sessizlikten kurulu dünyalarında yaşamayı seçiyor. Kitabın son üç öyküsü ("Bütün Öykülerde Korkut ve Neyir Var", "Sinav", "Sessiz Dünya") buna mı değiniyor?**

Haklısınız. Son üç öykü, işin aile dışındaki boyutuna bakmak için mevcut kitapta. Dışlama, yok sayma pratiklerine insanların geliştirdikleri tepki ya da tepkisizlikler üzerine. Sessiz dünyalarla çevrili yaşamlara hiçbir dilek taşının ses veremeyeceğini söylemek için. **MS**

### "HİÇ OLMADIĞI KADAR YAZMAK İSTEDİM"

**İstanbul'un tüm dünya gibi sokağa çıkmadığı, evde kaldığı Covid-19 günlerinde yazılan bu öyküler, hangi duyguların sonucu?**

Yazmak istedim... Hiçbir dönemde olmadı kadar! Sanki 'sadece yazabiliyordum' gibi bir hisse kapıldığım zamanlarım oldu. Elbette savrulduğum zamanlar da. Şu meşum 'Ne anlamı var ki' sorusu... Ancak dilek ağacım 'yazı' beni bırakmadı yine de. Covid -19'u bir bahtsızlık olarak değil, insanlığın ihtiyacı olan bir uyarı olarak kabul etmem gerektiğini de yazarken anladım. Bu uyarıyı dikkate almak durumundayız. Her boyutuyla.

**Kitabınıza adını verdiğiniz "Kalpten Seven İnsanlar", bir gazete ismi olarak geçiyor bazı öykülerde. Kalpten Seven İnsanlar Gazetesi'nin sizin düşüncenizdeki yeri nedir?**

Orada büyük bir ironi var elbette... Böyle bir adla çıkan bir gazetenin günümüzde karşılığı yok! Esasen ilişkilerimizde de karşılığı yok. Kalpten sevebilmek için bir sürü sınavda nal topladık. Kalplerimiz satılmışken bir gazetenin sahiçiliğinden bahsedebilmek mümkün mü?

**Öykü yazmak kadar öykü okuru olmak da incelikli bir edebiyat görgüsüne sahip olmayı gerektiriyor. 21. YY'ın karmaşasında öyküleri kalpten seven okurlar sayesinde öykücülük, romancılığın gölgesinde kalmıyor diyebilir miyiz?**

Yazmayı, okumayı, iyi yazının derinliğinde kaybolmayı her zaman sevdim. İyi dokunmuş bir kurgu, ister öykü olsun ister roman her zaman başımın tacıdır. Hadi biraz daha iyimser düşüneyim: İyi olmaya çalışanları da katayım işin içine. Zira orada da içten bir çaba var. Edebiyat evrenine gelecek olursak; bu iş gerçekten de gönül işi. Büyük bir aşk demek. Belki de 21. YY'da kalpten sevebilmenin ne olduğunu keşfedebileceğimiz nadir yerlerden biri. Acı çekmekten korkmamayı, yüzleşmeyi, nefreti ve kaybolmayı anlayabilmek kadar sevgiyi ve umudu da bulabileceğimiz bir yer. Belki de sevginin yegâne adresinin öncelikle kaybedişi göze almak demek olduğunu fark edebileceğimiz eşsiz bir yer. Oraya âşığıım! Hem de tüm kalbimle.